

Η κληρονομιά του Μαριβώ

Ως γνωστόν, αυτό που φαίνεται σε μια στιγμή σωστό και άξιο στήριξης, όταν παραγίνει, παύει να λειτουργεί θετικά και εποικοδομητικά. Και τότε σωστό αρχίζει να φαίνεται το αντίθετό του. Και τώρα αποκωδικοποιώ: το ανέβασμα έργων κυπριακής συγγραφής και θεματογραφίας (κάποτε αυτά τα δύο ήταν ταυτόσημα, τώρα πια όχι) δεν συστηνόταν απλώς από τους ιθύνοντες για τη θεατρική ανάπτυξη φορείς, αλλά και για χρόνια επιχορηγείτο, μ' ένα από τα επακόλουθα να καθιερωθεί το στερεότυπο ότι οι καλοκαιρινές θεατρικές πα-

ραγωγές των επιχορηγούμενων σχημάτων πρέπει να είναι ηθογραφικές κωμωδίες στην κυπριακή διάλεκτο. Το εκκρεμές έφτασε στο ακραίο σημείο, όπου οι περιοδεύοντες δημιουργοί και οι θεατές της υπαίθρου επικοινωνούσαν μεταξύ τους μόνο μέσω ενός πολύ περιορισμένου γλωσσικού – θεματικού καναλιού, και τότε οι Πολιτιστικές Υπηρεσίες πήραν την απόφαση να υποβοηθήσουν την κίνηση του εκκρεμούς προς την αντίθεση κατεύθυνση, στηρίζοντας το πρότζεκτ της θερινής περιοδείας ενός ξένου κλασικού έργου, μεταφρασμένου στην πανελλήνια γλώσσα, στην κυπριακή ύπαιθρο. Ο σκηνοθέτης Τάκης Χριστοφάκης, έχοντας ως κύρια προδιαγραφή τη λειτουργικότητα της παραγωγής, κατάφερε να μην χάσει τους βασικούς στόχους: του απεγκλωβισμού του κοινού του από τους στενά τοπικούς κωμικούς κώδικες και την ανάδειξη της διαχρονικότητας του είδους της κωμωδίας ανθρώπινων ηθών. Το μετωπικό στήσιμο ομόρφαινε χάριν στη συνεχή και ανάλαφρη κίνηση των ηθοποιών (η οποία θα μπορούσε ίσως να είναι πιο στυλιζαρισμένη), η υποκριτική μανιέρα έτεινε προς την υπερβολή, ας τη χαρακτηρίσουμε όμως ως υπογραμμισμένη γλαφυρότητα, καθώς κάποιες αποστάσεις μεταξύ του κοινού και του γαλλικού ύφους του 18ου αιώνα όφειλαν να καλυφθούν. Κατά την άποψή μου οι τρεις από τους έξι ηθοποιούς της παράστασης βρήκαν τη φόρμουλα της ιδιαίτερης κωμικότητας που δεν προέδιδε το ύφος του κειμένου και ταυτόχρονα δεν ξένιζε τους θεατές – οι Αντρέι Κρουπά, Φάνη Πέτσα και Πέτρος Κονόμου. Όπως και στις πιο πρόσφατες του εμφανίσεις, στον Πίντερ και στη ρωσόφωνη παραγωγή «Το παγκάκι», ο Αντρέι Κρουπά και σ' αυτόν τον καλοκαιρινό Μαριβώ συνεχίζει να επιδεικνύει την υποκριτική του δεινότητα.